

konačnu milost i vječno spasenje. Da to dobije, pita oprostjenje u Boga za svoje grijehe, u starešinâ Reda i u redovnikâ cijele provincije, zaklinjući svakoga da mu oprosti i da preporuči njegovu dušu Bogu, nek mu bude milostiv i milosrdan.¹²¹

Ovomu je dodao O. Zlatović, 14. veljače 1883, opasku: »Ovi dobri i vridni redovnik Ot. Bareza, kao što svidoči ovi zapisnik, pravelika dobra učini ovomu Samostanu. Sva je njegova zasluga gradjenje i dogotovljenje ove lipe i zamirne Crkve. On uredi službu Božju i bogoljubstvo u istoj. Svetim življenjem i apostolskim trudom učini da dobije najlipši ugled ovi samostan, odveć puno i nemilo prizirom za bačen; pa kako je sveto živio i veliko bogoljubstvo gojio naprama Majci Božjoj, tako je sveto i umrao«. ¹²²

O. Bareza bio je vrlo dobar propovjednik. Slobodno vrijeme, koje mu je ostajalo od rada za crkvu, upotrebljavao je u apostolski rad, u prvom redu u propovijedanje riječi Božje. Već god. 1750, t. j. 19. listopada iste godine, na definitorijalnom sastanku u Makarskoj imenovan je redovitim propovjednikom u Sinju.¹²³ Kad je god. 1754 došao je u Split kao gvardijan i upravitelj Gospina svetišta, od tada gotovo trajno propovijeda koliko u Gospinu svetištu toliko u drugim splitskim crkvama. Ali ne samo u Splitu, mal ne svake godine nalazimo ga gdje propovijeda korizmu i došašće po raznim mjestima u Dalmaciji, na Braču, Hvaru, Korčuli, Pagu itd. Znamenito je kod njega, da je umro propovijedajući. Bilo je to na dan Marijina Naviještenja ili na Blagovijest, 25. III. 1782. Nalazio se u crkvi OO. Dominikanaca u Bolu na Braču. Propovijedao je o upućenju Sina Božjega i prevelikom dostojanstvu Majke Božje. U tom času, dok je bio u najvećem zanosu, udarila ga kap i na mjestu je umro. Pošao je k svojoj nebeskoj Majci, da Je na vijeke hvali i slavi i primi od Nje vječnu nagradu za sve što je učinio za raširenje Njezine

¹²¹ Libro di fabrica della chiesa, Entrata, s. 25—30.

¹²² Libro di fabrica, Entrata, 31.

¹²³ Acta Prov. J. Vucić, 86.